

A három titka

hétfőn és kedden a Széchenyi Mozi

Az Olimpiád-kardvívás

Mozgalom kezdődött meg a gazdák között, hogy a kisvasut vonalát építsék ki a trianoni határig

Uj megállóhelyet kérnek a domaszékiek

(A Délmagyarország munkatársától.) Idestova két esztendeje közlekedik a kisvasut a szegedi alsótanyák között, de még máig sem lehet pontosan megállapítani, vajjon beváltotta-e a hozzá fűzött reménysegeket, vagy pedig azokat az aggodalmakat igazolta, amelyek megindítása előtt fölmerültek. Mert volt ezek között az aggodalmak között néhány nagyon komoly és nagyon figyelemre-méltó. Többek között felmerült az a szempont is, hogy a város sokkal okosabban tenné, ha a keskenyvágányu kisvasut helyett jó autótutakat építtetne a tanyavilágban, mert kétségtelen, hogy a motorosjárművek rövid időn belül éppen úgy kiszorítják a vasutat, mint a vasut kiszorította a maga idejében a ekhós szekeret, vagy a postakocsit.

Dehát felépült és nagy költséggel épült fel a kisvasut és tagadhatatlan, hogy nagy hiányosságot pótol, mert közlekedési lehetőséget teremtett a város és az utatlan tanyavilág között. Nagy tömegeket hozott közelebb a Hinterlandját vesztett városhoz és elősegíti a tanyai lakosság gazdasági megerősödését is, mert a városi piacot tette hozzáférhetőbbé számára.

A tanyai lakosság körében ez alatt a két esztendő alatt érdekes változás történt. Eleinte, mint emlékeztetés, a tanya valósággal megobstruálta a kisvasut terveit, különösen akkor vált a polgármesteri szándék elszánt ellenzékvé, amikor nyilvánosságra jutott a kisvasuti adó kivételének a terve. Szerencsére közbejötték a képviselői választások és az új adó nem behozatala nem mutatkozott politikailag opportunusnak, így el is ejtették végleg ezt a tervet. A tanyai gazdák ezután közömbösen vették tudomásul a kisvasut üzembehelyezését és közönyük csak lassan változott át jól titkolt örömmé. Ma már ott tartunk, hogy az alsótanyai nép fontos szükségletének érzi a vasutat.

Bizonyítja ezt az a népes domaszéki küldöttség is, amely Katona Mihály vezetésével szerdán kereste fel a polgármestert. A küldöttség arra kérte a polgármestert, hogy a kisvasut domaszéki szakaszán, Fodor János vendéglője előtt létesíttessen egy új megállóhelyet,

mert ez a pont rendkívül fontos az alsótanyai forgalomban. Tizennégy különböző irányban haladó ut keresztezi itt egymást és a kereszteződéstől a legközelebbi kisvasuti megállóhely másfél kilométernyire van. A domaszéki gazdák szőlő- és gyümölcstermésüket ezeken az utakon szállítják, a kisvasutnak tehát az új állomáson igen sok utasa akadna. A gazdák nem kívánják az állandó jellegű állomást, megelégszenek feltételes megállóval is és így a kisvasut csak akkor állana itt meg, ha felszálló, vagy leszálló utasa lenne.

A polgármester kijelentette a küldöttség

előtt, hogy a kívánságot teljesen jogosnak tartja és átír a kisvasut üzletvezetőségéhez, hogy az üzemigazgatóság legközelebbi ülésén tegyen javaslatot a kért állomás felállítására.

Alsótanyán egyébként mozgalom indult nemrég a kisvasutal kapcsolatban más irányban is. A mozgalom szervezőinek az a kívánságuk, hogy a város építtesse ki a kisvasut várostanyai szakaszát egészen a trianoni határ elött lévő halomig. Az akció még nem ért meg annyira, hogy ezt a kívánságot hivatalosan is közölték volna a város hatóságával, de nagyon valószínű, hogy rövidesen az érdekelte gazdák megteszik a szükséges lépéseket. A kisvasut vonalának meghosszabbítását azért tartják kívánatosnak, mert a jelenlegi vonalhosszúság mellett Alsótanya szélén igen nagy területek nélkülöznek a vasuti közlekedés lehetőségét, a lakosság ugyanis csak igen nagy ut árán juthat el erre felé a kisvasut legközelebbi állomásáig, Várostantyáig.

Marólugos szerelmi dráma a Tabán-uccában

A féltékeny asszony maróluggal öntötte le az alvó kárplósségét — „Azért öntöttem le, hogy ne vehessen el másik asszonyt...”

(A Délmagyarország munkatársától.) Szerdára virradóra jelentették a rendőrség központi ügyeletén, hogy Csór Istvánné Tabán-ucca 9. szám alatti lakos a vele közös háztartásban élő Kovács Pál 20 éves kárplósségét

féltékenységből álmában maróluggal leöntötte.

A fiatal férfi, súlyos, életveszélyes égési sebeket szenvedett. Csór Istvánné tettének elkövetése után elbujdosott hazulról, de a kora reggeli órákban önként jelentkezett a rendőrség Szilléri-sugaruti őrszobáján, ahol őrizetbe vették, majd bekísérték a rendőrség központi ügyeletére.

Csór Istvánnénál jóval fiatalabb volt Kovács Pál kárplósségét. A fiatalember először házasságot ígért az asszonynak, de később szándékát megváltoztatta és az asszonynak is többször tudomására hozta, hogy a vadházassági viszonyon nem akar változtatni. A két házastárs között emiatt, állandó jelenetek játszódtak le. Az asszony emellett féltékeny is volt. Kedden este rendes időben megvacsoráztak, majd lefeküdtek. Csór Istvánné azonban gyanusan viselkedett. Sokáig nem aludt el, majd amikor látta, hogy Kovács Pál nyugodtan alszik,

felkelt ágyából, felöltözött és egy előre elkészített pohár maróluggal a férfi arcába és testére öntötte.

Kovács Pál fájdalomában ordítani kezdett, amire az asszony elrohant hazulról. Órákig bolyongott céltalanul az uccákon, majd reggel hat órakor beállított a Szilléri-sugaruti őrszobára.

— Az éjjel maróluggal leöntöttem az uramat! — mondotta az asszony — tartóztatásnak le...

Az őrszobán tartózkodó rendőrök már tudtak a marólugos merényletről és előzőleg már értesítették a mentőket is, akik az életveszélyes sebeket elszenvedő kárplósségét beszállították a kórházba.

Csór Istvánné kihallgatása alkalmával egykedvűen vallotta be, hogy

vadházastársát bosszúból öntötte le.

— Házasságot ígért, de szavát nem akarta beváltani, — mondotta jegyzőkönyvébe az asszony. Maróluggal azért öntöttem le, hogy ne vehessen el más asszonyt.

Az elkeseredett asszonyt kihallgatása után letartóztatták és az ügyészségi fogházba kísérték át.

A polgármester lemondott a kamaraszínházról, mert szerinte „untig elég az a dráma, amit a színház ad”

Pálffy tanácsnok tovább dolgozik a kamaraszínház ügyében

(A Délmagyarország munkatársától.) A városi színház vezetősége — mint ismeretes — már régebben foglalkozik az ugynevezett kamaraszínház megszervezésének gondolatával. A terv tulajdonképpen dr. Pálffy József tanácsnoké, a színház intendánsáé, aki már meg is tette a szükséges lépéseket tervének megvalósítása felé. A kamaraszínházat Pálffy tanácsnok elsősorban azért kívánja megszervezni, mert — mint mondotta — a városi színházat a könnyebb fajsúlyú zenésdarabok, az operettek túlságosan lefoglalják és sem hely, sem pedig idő nem marad elegendő az irodalmi értéket reprezentáló drámai műfaj kultiválására. A kamaraszínházban kizárólag ilyen irodalmi értékű darabokat játszanának és itt tartanák meg az ifjúsági előadásokat is.

Pálffy József erre a célra, mint ismeretes, Széchenyi Mozi helyiségét akarja kibérelni

és a célnak megfelelően átalakíttatni.

— Erre a kamaraszínházra, amely szerves kiegészítő része lenne természetesen a városi színháznak, azért is nagy szükség van — mondotta Pálffy József —, mert jelenleg a drágán megfizetett drámai együttes munkaerjét nem tudja kellőképpen kihasználni és értékesíteni a színház. Nem jut idő a drámai színészek megfelelő foglalkoztatására. De Szegeden feltétlenül lenne közönsége a kamaraszínháznak, ha egyelőre a drámai műfaj iránti nagyobb érdeklődésről nem is lehet nagyon beszélni. Bizom azonban abban, hogy a kamaraszínházzal fontos kulturmissziót teljesíthetne a város, mert megkedveltetné ismét a színházi közönséggel az irodalmi értékű darabokat is.

A polgármester viszont, aki eredetileg szintén lelkes híve volt a kamaraszínház tervének,

MINDEN HÁZNÁL LEGYEN
2-3 GYEREK
ÉS LEGALÁBB EGY ÜVEG
DIANA
SÓSBORSZESZ